

Kaj mi pišejo moji prijatelji?

Pred mano leži precejšen kupček drobnih pisemc in dopisnic (razglednic). Skoro vsem se pozna, da jih je pisala drobna otroška roka. Saj otroke imam jaz najrajši, otroci pa mene. Koliko dobrega mi želi ob novem letu, ob velikonočnih praznikih ljubeznivo otroško srce! Kako se trudijo ti moji ljubljenci, da bi me zasuli s srečo!

Ali ste kaj radovedni, kaj mi pišejo naši mali in kaj mi žele?

— »Seveda smo radovedni.«

No dobro! Če ste radovedni, bom pa položil nekaj teh pisemc pred vas, pa jih sami lahko preberete.

Najprvo je tu moja nekdanja učenka Rezika. Tiho in mirno poslušajte, kaj mi piše:

»Spoštovani gospod! Voščim vam veselo novo leto. Da bi ga zdravi in veseli uživali še dolgo let!«

Rezika, kaj pa vendar misliš! Ali naj res prihodnje leto uživam kar več let? Ne vem, kakšna hrana bi bila to! Leta uživati: to bo za moj želodec malo prehudo. Pa z enim letom me hočeš več let preživljati? Vem, da ima naša Rezika blago srce, zato ji drage volje odpuščam, da se ji je voščilo malo skazilo.

Sedaj naj pa Viktor pokaže svojo modrost.

»Častiti gospod! Voščim Vam vesele božične praznike in srečno novo leto. Za veseli god Vam pa voščim, da bi bili še dolgo časa na zemlji, da bi dočakali mnogo sreče in da bi po smrti prišli v nebesa. Srčno Vas pozdravlja Vaš Viktor.«

Poglejte ga Viktorja, kako je radodaren! Saj sem vam pravil, da me hočejo kar zasuti s srečo. Viktor je že eden tistih. Malo bolj skopa je pa naša prijateljica Franica. Vošči mi vesel Božič in srečno novo leto. Potem pa pravi:

»Voščim Vam tudi par besedi za Vaš veseli god. Da bi ga še mnogo let zdravi, veseli in srečni obhajali!«

Ali jo vidite — skopost! Samo par besedi mi privošči. Pa še nebes ni zraven! Franica, Franica,

kaj pa vendar misliš! — No, naj Te pa zaenkrat jaz rešim iz te zadrege. Voščiš in želiš mi, da bi bil zdrav in srečen in vesel. Ali je pa zdravje in sreča in veselje doma na zemlji? Prav gotovo ne! Kje pa? Vendar šele tam gori v nebesih. In ker mi Franica vošči zdravje in srečo in veselje, mi obenem že vošči nebesa, kjer so te tri dobrote trajno doma. Tako. Zaenkrat sem Te rešil, Franica, drugo leto te pa ne bom več.

Kaj pa zopet to? Poslušajte no, kaj pravi Ivanka.

»Prav iz srca častitam k svojemu imedanu.«

Komu pa, Ivanka? Pa vsaj ne sebi. Tako čudno zavijaš svoje voščilo, kakor bi meni pisala, sebi pa častitala. Ta bi bila lepa! No, pa nisem zato nič hud; samo s slovensko slovnico se moraš bolj sprijazniti. In pa črk ne smeš izpuščati.

Še Matevžu dajmo besedo:

»Vsem nam je težko, ker ste nas zapustili, posebno pa meni...«

Tako, Matevž, sedaj pa še tebi par besedi. Vidiš, na zemlji smo vsi popotniki, ki potujemo proti nebesom. Poizkusiva oba, da se tam gori dobiva, kjer ne bo več ločitve, kjer bova vedno skupaj. Pa ne samo Ti, tudi drugi moji prijatelji naj pridejo tja gor. Na svidenje!

J. E. Bogomil.

Kol.

Vrtnar je vsadil mlado drevesce in privezal šibko stebelce ob močan kol. To je bilo pa mlademu drevescu preveč, zato reče vrtnarju: »Odstrani mi te okove in ta kol, samo sem dovolj močno, da stojim.« Vrtnar se je ozrl na nebo in rekel: »Jutri ti ga odvezam.«

Ko je drugo jutro vrtnar hotel odstraniti drevescu kol, je le-to vzdihnilo: »Nikar, moj vrtnar! Nocoj se mi je priljubilo.«

Posl. Aleksij Andrejev.

